

בגן של דבורה: רן (בנעליים לבנות) וארז (חצי מוסתר) ושרון (מלכנים)

שיחה ילדים

מילחמה-אני-הולכת-למיקלט-עם-אמא-שלי-ולוקחת-את-הדובי-הקטן-ואת-הדובי-הגדול
 "ואומרת-שיש-מילחמה-ולא-צריך-לפחד-וגם-יורים-ואם-יש-פצע-הולכים-לבית-החולים-ועו-
 שים-זריקה."

גדעון, המתנדנד לצידה, טוען אחרת. "מילחמה זה שעושים התקפות על האויב,
 וגם מכניסים פצצות לאווירונים גדולים, ואחריכך זורקים את זה על הערבים.
 ואם את לא מאמינה לי, תסתכלי מחר בטלוויזיה."

אחב לרדת למיקלט. כי זה לא נעים ואני
 מפחד.

ג'חי: "אבל האמריקאים שולחים לנו
 נשק שלא תפחד. באים אווירונים גדולים
 עם הרבה נשק."

נ'יר: "נכון, מכניסים בתוך אווירון
 טיל, והוא עוזר לנו להילחם בערבים. הטיל
 נוסע עם האווירון לכל מקום."

לימור: "לא נכון! הם לא יכולים
 לקחת כזה כובד! הטיל ארוך ושמן, והוא
 יכול להיתקע באווירון ולא לצאת יותר."

נ'יר: "או את לא ראת בטלוויזיה
 את המגלשה! מכניסים את הטיל עם מגי-
 לשה."

לימור: "ואם אין מגלשה?"

נ'יר: "מוכרח להיות."

לנות יש מילחמה?

יוסי: "כי הערבים לא אוהבים אותנו,
 ואם אוהבים לנצח, וזה לא מצליח, או
 חם כל הזמן נלחמים איתנו."

ג'חי: "אבל הערבים רצו לאפטיק, כי
 הם ראו שהם הולכים לתפסיד. שמעתי את
 זה בטלוויזיה. הם רצו לקחת את הארץ
 שלנו ולא הצליחו."

נ'יר: "זה לא בגלל הארץ שלנו. זה
 בגלל שהם נורא שונאים אותנו, וגם זה
 שלנו יש ארץ קטנה ונורא יפה, ולהם
 יש ארץ גדולה ובכלל לא יפה, אז הם
 רוצים את הארץ שיש לנו."

נ'יר: "אבל הבית שלכם יכול להתמוצץ."

יוסי: "אז מה? אבל יש עכברים במיץ"

לס. וזה יותר מפחד מהערבים. ואני לא

הפסקת-האש נכנסה לתוקפה גם בגן-הילדים של אריאלה ברחוב העבודה 24,
 במרכז תל-אביב. העתודה הצעירה של ישראל, שוב אינה עוסקת במילחמות שי"ן
 בשי"ן בתוך ארגו-החול. הילדים גם אינם עפים עד השמיים כמו אווירונים. הילדים
 מתנדנדים, "בשביל להיות כמו צפורים."

כך, לפחות, הסבירה קרין בת השלוש. היא זוכרת היטב את המילחמה, "כשיש

קרין

"אני הולכת למיקלט ולוקחת את הדובי הקטן והדובי הגדול"